

Chương 26

Phải Biết Quý Trọng Những Gì Mình Đang Có

Phải mất rất nhiều thời gian tôi mới có thể hoàn thành newsletter, đó đúng là một môn nghệ thuật, phải chơi trò sắp chữ và vẽ rồng điểm mắt, làm nổi bật những ý chính như một người làm báo chuyên nghiệp, nhất là khi tôi phải đi phỏng vấn ông nợ bà kia, cộng thêm bìa đặt này nọ mới có thể hoàn thành bài: “Những niềm vui và gian khổ của công việc duy tu”, nhờ có cả mấy bức ảnh làm nền, bài báo cũng được đánh giá là chặt chẽ và không kém phần thú vị, quả thực không thua gì một bài trên tạp chí mà tôi hay đọc.

Tiểu Ngô gọi điện thoại, không tiếc lời ca ngợi tôi là “tài nữ” khiến tôi rất tự đắc, chợt cảm thấy những lời phê bình của vị giáo sư dạy tôi khi tôi học ở viện Văn học thật chẳng có ý nghĩa gì.

“Hay là, chị nhân tiện làm nốt tạp chí số tháng Sáu đi?”

Phía dưới lớp vỏ bọc bằng đường tất nhiên là thuốc nổ, đằng sau vẻ dịu dàng của một người phụ nữ tất nhiên là sự giảo hoạt của cô ta. Lúc này tôi chỉ cười ngây ngô hai tiếng rồi đột nhiên nghiêm túc nói: “Tiểu Ngô, ngàn vạn lần đừng dùng gậy tre leo núi, không có ngày ngã đập mông đấy!”

Tiểu Ngô hậm hực mãi không thôi.

Ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân, trong khoảnh khắc, cô bé thực tập sinh đã dẫn anh chàng đồng nghiệp người Nhật Bản đang bị sốt cao xuất hiện trước mắt tôi. Hai người bọn họ, người đằng trước thì không kìm được mỉm cười, người phía sau thì đúng là... phát hoảng.

Anh bạn đồng nghiệp người Nhật do không hợp khí hậu vùng này, mới đến Trung Quốc hai ngày đã bị sốt, thế là một buổi sáng liền đến nhờ chúng tôi giúp đỡ. Tôi liền phân công cho cô bé thực tập sinh đưa anh ta đến bệnh viện gần nhất để khám, không ngờ nhanh như vậy đã về rồi.

Tôi bực bội tiến đến hỏi thăm, anh bạn đồng nghiệp người Nhật đó lại cứ nói cảm ơn liên tục rồi đi tới phòng hội nghị nghe giảng. Người ta vẫn nói tới sự ngoan cường của người Nhật, đúng là không phải nói suông mà.

Đợi anh ta đi khỏi, tôi liền đi tới chỗ cô bé thực tập sinh để hỏi cho rõ đầu đuôi, thì mới biết, bác sĩ chỉ mất năm phút để chẩn đoán bệnh, sau đó cho anh ta đi truyền nước, dọa anh ta sợ chết khiếp, vật vã chạy trốn về đây. Ở Nhật, trừ khi ốm nặng mới phải truyền nước, còn không thì chỉ cần uống thuốc là được rồi.

“Vậy phải làm thế nào?” Tôi ân cần hỏi han, cũng không thể để anh ta ở đây mà lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, như vậy sẽ gây ảnh hưởng không tốt.

“Em đã dẫn anh ta tới hiệu thuốc mua ít thuốc hạ sốt và thuốc tiêu viêm, uống hết là sẽ khỏi.” Cô bé nói.

“Vậy em thường xuyên quan tâm tới anh ta một chút.” Tôi dặn dò.

Trương Đình mới nghỉ sinh hơn một tháng, những công việc đè lên vai tôi ngày càng nhiều, mà trong đó có không ít việc là đột nhiên phát sinh, cũng may mà “hữu kinh vô hiểm¹” hơn nữa còn càng làm càng thuận lợi, tôi không khỏi cảm thấy mình cũng có đôi chút thành tựu. Đúng là trải qua gian khổ mới lộ bản sắc anh hùng.

Ăn xong bữa trưa, tôi nhận được điện thoại từ một số máy lạ, cố gắng nhớ lại mà vẫn không thể đoán ra đây là số của ai. Người gọi điện đến cũng rất kiên trì, từng hồi chuông vang lên, tôi lại càng thêm do dự, nhưng cuối cùng vẫn bắt máy.

“Là Tú Nghiên đây à?” Là giọng của một phụ nữ trung niên.

Tôi sững sờ một lát mới đáp: “Vâng ạ, là Tần Tú Nghiên đây ạ!”

“Cô là cô Uông đây!” Giọng nói của đối phương bỗng trở nên thân thiện hơn nhiều.

“A? Ồ!” Tôi thực sự rất kinh ngạc.

Hai ngày nay Chung Tuấn Hải đi họp ở Quảng Châu, phải ngày mai mới về, tôi thực sự không ngờ mẹ anh lại nhân cơ hội này để tìm tôi, rốt cuộc cô ấy có mục đích gì?

“Cô muốn gặp cháu một lát, không biết cháu có tiện không?” Giọng cô Uông rất hòa nhã, thân thiện.

“Đương nhiên là được ạ! Khi nào ạ?” Tôi cảm thấy căng thẳng, không kém gì lúc đi phỏng vấn xin việc.

“Nếu có thể thì bây giờ đi, đúng lúc cô có việc ở gần công ty cháu, sẽ không mất nhiều thời gian đâu. Công ty cháu cũng có thời gian nghỉ trưa đúng không?”

“A, vâng ạ, được ạ!” Tôi khó khăn lắm mới có thể trấn tĩnh lại, sau đó hỏi rõ địa điểm, lại dặn dò cô bé thực tập sinh mấy câu rồi vội vàng rời đi.

Đi bộ từ công ty tới quán cà phê *Starbucks* gần nhất mất khoảng tám phút. Vào buổi trưa, ở đây thật náo nhiệt, mấy người nước ngoài trong công ty cũng thường xuyên tới đây, cũng may mà không có người tôi quen.

Từ cửa vào tôi đã nhìn khắp quán một lượt, thấy cô Uông đang ngồi ở một góc gần cửa sổ, bên cạnh bày một tập tài liệu, cô đang chăm chăm giờ xem.

Đi đến trước mặt, tôi mới khẽ gọi một tiếng: “Cô Uông!”

Cô Uông ngẩng lên, lập tức nhiệt tình bảo tôi ngồi xuống, sau đó gấp tập tài liệu đang xem lại.

“Cô đi họp ở gần đây, nhớ ra chỗ đó cách công ty các cháu không xa, nhân tiện gặp cháu nói chuyện một lát.” Cô Uông mỉm cười giải thích, sau đó lại hỏi: “Công việc của cháu có bận không?”

Tôi gật đầu.

“Bọn cháu còn trẻ thì bận một chút cũng tốt, như thực tế học hỏi thêm nhiều điều.”

“Nhưng chỉ là mấy việc vặt vãnh thôi ạ.” Tôi thuận miệng nói.

“Ai mà chẳng bắt đầu từ những việc vặt vãnh chứ! Cháu nhìn cô mà xem, bận rộn hơn nửa đời người, chẳng phải vẫn đang làm những việc vặt vãnh hay sao?”

Tôi cười, gật đầu tỏ vẻ đồng ý, trong lòng thâm nghĩ, cô Uông thực sự thích họp làm bên công đoàn, chỉ là không biết tại sao Chung Tuấn Hải chẳng học được chút nào tác phong nghiêm chỉnh, đứng đắn của cô ấy.

“Nào, gọi đồ uống trước đã rồi chúng ta từ từ nói chuyện.” Cô ấy đưa cuốn menu cho tôi.

Tôi cũng không khách khí, chọn một cốc Cappuccino. Cô Uông nói: “Cô cũng gọi giống cháu là được rồi.”

Gọi đồ uống xong, cô ấy mới cười, nói: “Thực ra cô không thích cà phê.”

Tôi cũng nói bằng giọng rất tự nhiên: “Cháu cũng thế.”

Nụ cười đúng là liều thuốc hòa giải của tự nhiên, có thể điều hòa bầu không khí. Sau khi thần kinh được thả lỏng, người ta nói chuyện càng cởi mở hơn.

“Lẽ ra cô nên đến gặp cháu từ lâu rồi mới phải, nhưng thực sự là không có thời gian.” Cô Uông bắt đầu bằng những lời khách sáo.

Tôi chỉ mỉm cười lắng nghe.

Vẻ mặt cô Uông rất hiền hòa, rất khó để người khác sinh lòng cảnh giác, nhưng một lời cô nói ra lại khiến người ta không khỏi cảm thấy căng thẳng.

“Tiểu Hải không có ở công ty à?” Cô Uông thẳng thắn hỏi.

Khi đến đây tôi tất nhiên đã chuẩn bị tinh thần trước, nghe cô ấy hỏi vậy thì chỉ khẽ gật đầu, nói: “Vâng ạ, anh ấy đi công tác, ngày mai mới về ạ.”

Cô Uông nói bằng vẻ trông chừng rất thờ ơ: “Thời gian này, nó phải ở Thâm Quyển rồi.”

Tôi kinh ngạc ngẩng nên nhìn cô ấy, chỉ thấy ánh mắt sắc bén của cô ấy đang âm thầm quan sát tôi, dường như rất quan tâm tới phản ứng của tôi. Trong lòng tôi khẽ run lên nhưng ngoài mặt không biến sắc, chỉ thờ ơ nói: “Vâng.”

Tôi không còn là cô gái mới hai mươi tuổi dễ bị kích động, thấy gió thì tưởng là mưa, cũng không phải lần đầu tiên đối mặt với cái gọi là thử thách như thế này. Đối với những chuyện không chắc chắn, càng suy đoán lung tung thì càng khiến mình trở nên rối loạn.

Cho dù Chung Tuấn Hải thực sự đi gặp Ôn Tịnh thì cũng chẳng thể hiện được điều gì, chỉ trừ việc anh không nói với tôi.

Lần này đến lượt cô Uông cảm thấy bất ngờ, ngừng lại một lát rồi không tiếp tục vòng vo với tôi nữa mà hỏi thẳng: “Tú Nghiên, cháu có biết hôm nay cô đến tìm cháu là vì lý do gì không?”

Tôi nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu. Mặc dù tôi biết chắc chắn là vì Chung Tuấn Hải, chỉ là không biết cô ấy có ý vun vén hay là khuyên chúng tôi hãy chia tay.

“Cháu là một cô gái thông minh, từ khi cháu còn nhỏ cô đã nhận ra điều này.” Cô ấy nói. “Chỉ là có một lần, cô không thể không nói là cháu có chút hồ đồ.”

Tôi im lặng không nói, tất nhiên cũng hiểu được dụng ý của cô ấy, bất giác nắm chặt cốc cà phê đang cầm trong tay.

“Ba người các cháu đi đến như ngày hôm nay, cô là người lớn, trông thấy thế cũng không hề dễ chịu. Nhất là Ôn Tịnh, bao nhiêu năm nay, nó tồn không biết bao nhiêu tâm ý để ở bên cạnh Tiểu Hải, cô tin là cháu cũng biết rõ. Đến hôm nay, nói kết thúc là kết thúc.” Cô ấy khẽ thở dài một tiếng.

Tôi không biết phải đáp lại như thế nào, tất cả những lời cô ấy nói đều là sự thật, chỉ là lược bỏ mất một chuyện, tình cảm là thứ không thể cho đi và đòi lại một cách công bằng. Tôi không nói, vì tôi tin rằng trong lòng cô ấy cũng hiểu rất rõ điều này.

“Tuần trước, Tiểu Hải về nhà, nghiêm túc nói với cô chú về chuyện kết hôn với cháu, khiến bố nó vô cùng tức giận.”

Nghe thấy điều này, tôi cắn môi, vẫn im lặng không nói.

“Cô nghĩ chú Chung có chút hiểu lầm đối với cháu, nhưng cũng không thể trách chú ấy, chắc cháu cũng hiểu điều này, bao nhiêu năm nay cháu không tìm được người thích hợp, trong khi mới gặp lại Tiểu Hải được mấy tháng mà đã... Mặc dù trước đây cháu và Tiểu Hải cũng đã quen nhau rồi nhưng vẫn khó tránh khỏi khiến người khác cảm thấy vội vàng.”

Mặc dù lời cô ấy nói cũng có thể coi là nói giảm nói tránh nhưng lẽ nào tôi lại không hiểu. Quan niệm thế tục đã ăn sâu vào lòng người, ngay cả mẹ tôi cũng lo sợ chuyện bị người ta nói ra nói vào mà khuyên tôi hãy buông tay.

Một tia buồn bực từ tận đáy lòng trào lên, sau đó chậm rãi lan ra khắp toàn thân. Tôi không thể không lên tiếng.

“Cô Uông, sự lo lắng của cô chú cháu có thể hiểu được. Đối với Ôn Tịnh, cháu cũng cảm thấy rất có lỗi vì không thể nói với cô ấy chuyện của cháu và A Hải từ sớm khiến cô ấy phải khó xử. Nhưng...” Tôi đột nhiên chuyển hướng. “Cháu sẽ không vì thế mà rời xa A Hải. Tình cảm giữa chúng cháu không nông nổi như mọi người vẫn tưởng tượng. Mặc dù cháu từ nhỏ đã ngốc nghếch nhưng cũng có sự cố chấp của riêng mình, chính là khi đã làm chuyện gì thì sẽ không hối hận. Cô Uông, cháu rời xa A Hải thì chỉ có một khả năng, là chúng cháu không còn yêu nhau nữa.” Tôi ngừng một lát rồi bổ sung thêm một câu: “Nếu điều đó thực sự xảy ra, cháu có thể bảo đảm với cô, cháu tuyệt đối sẽ không đưa bất cứ chuyện gì.”

Nói một hơi mà không hề bị vấp, tôi nhẹ nhõm thâm thở phào, chính bản thân cũng cảm thấy kinh ngạc, dường như vừa xé tan được màn sương mù dày đặc vẫn bao phủ trong lòng, khiến tôi cảm thấy vô cùng thoải mái.

Cho đến tận bây giờ, việc phản bội Ôn Tịnh giống như một tảng đá đè nặng trong lòng khiến tôi cảm thấy áy náy, bứt rứt không thở nổi. Nhưng lúc này, tôi chợt hiểu ra rằng, đây vốn không phải lỗi của tôi. Có lúc tình yêu giống như một cuộc tranh giành, khó tránh khỏi sự tàn khốc và hung ác nhưng nó cũng là hiện thực, mỗi người khi đứng trước mặt nó đều bình đẳng, phải chấp nhận nếu là người thua cuộc. Dường như trong cuộc đời mỗi cô gái đều phải đối mặt với những khó khăn này, giống như trước đây chính tôi cũng đã trải qua vậy, duy chỉ có lần này mới có thể dạy cho chúng tôi hiểu được rằng, phải biết quý trọng những gì mình đang có.

Nghe xong những lời tôi nói, cô Uông tỏ ra kinh ngạc, lại trầm mặc một hồi.

Dù sao đây cũng không phải thời của lệnh cha mẹ, lời mai mối, tất cả đều ở bản thân mình có yêu hay không mà thôi. Cô Ưông đã làm chủ tịch công đoàn nhiều năm như vậy, chắc cũng không ít lần đứng ra làm mai làm mối, lẽ nào còn không hiểu được điều này.

Cô Ưông dần khôi phục lại vẻ bình thường, nụ cười dịu dàng, âm áp lại hiện lên trên gương mặt. Cô nhìn tôi, bình tĩnh nói: “Đối với cô thì Tiểu Hải yêu ai, cô đều không quản, chỉ cần thẳng bé thích là được rồi. Cô cũng có thể thấy được là nó thật lòng với cháu, từ hôm cháu và nó cùng đi vào cửa cô đã nhận ra rồi.”

Thì ra hôm đó không phải tôi chột dạ vì cho rằng mình đã gây chuyện, cô ấy đúng là có hỏa nhãn kim tinh có thể nhìn thấu mọi chuyện mà!

“Cô chỉ muốn cháu biết, với tư cách của người làm cha mẹ, cô hy vọng Tiểu Hải có thể tìm được hạnh phúc thực sự của mình, cho nên đối với cháu, cô không thể không nói, nếu cháu thật lòng với Tiểu Hải thì hãy bao dung với nó, cả người nhà của nó nữa. Cô thực sự không muốn thấy nó vì cháu mà đoạn tuyệt với bố mình.”

Tôi hít một hơi thật sâu, nói: “Cô Ưông, những lời cháu vừa nói tuy có vẻ có chấp nhưng nó không chứng tỏ rằng cháu là người không biết cố kỵ điều gì. Thực ra về bản chất, cháu vẫn là người rất truyền thống, chính vì thế, cháu mới không nhận lời cầu hôn của A Hải. Cháu cho rằng sẽ là không tôn trọng bố mẹ nếu nhận lời một cách qua loa, đại khái như vậy. Cháu yêu anh ấy, cho nên không muốn anh ấy phải khó xử... Nếu không có sự chấp nhận của cô chú, cháu sẽ không đồng ý làm đám cưới.”

Cô Ưông chăm chú lắng nghe, dần dần, trong mắt lộ ra vẻ khác thường, dường như là một tia tán thưởng. Sau đó cô ấy nhìn ra ngoài cửa sổ nơi có một chiếc xe hơi màu đen đang lặng lẽ đỗ ở ven đường. “Cô cháu mình nói chuyện cũng lâu rồi, cô phải đi thôi, cháu cũng phải vào làm việc nữa.” Cô ấy nói rồi đứng dậy. Tôi cũng đứng lên, cùng cô ấy đi ra ngoài.

Ra đến cửa, cô ấy đột nhiên nắm tay tôi, nói đùa: “Cháu và Ôn Tịnh đều là những cô gái xuất sắc, đáng tiếc là cô chỉ có một đứa con trai.”

Cô ấy lên xe rồi còn vẫy tay chào tạm biệt tôi, sau đó chiếc xe nhanh chóng biến mất sau ngã rẽ.

Chập tối ngày hôm sau, Chung Tuấn Hải trở về, anh hẹn tôi đi ăn tối. Sau khi tắm rửa, trông anh vẫn vô cùng sáng khoái, vui vẻ, chẳng hề giống người vừa trở về sau một chuyến bay dài.

Vào đến nhà hàng, vừa ngồi xuống, Chung Tuấn Hải đã cười hi hi, nói: “Anh có hai tin muốn nói cho em, một tin tốt và một tin xấu, em muốn nghe tin nào trước?”

Tôi nói: “Tin xấu trước đi! Em không muốn nếm thử cảm giác bị ném từ trên mây xuống đất.”

Chung Tuấn Hải nháy mắt, nói: “Tin xấu à, đó là anh đã giấu em một chuyện. Lần này đi Quảng Châu, anh nhân tiện đến Thâm Quyển một chuyến.”

Sau đó anh nhìn thẳng vào mắt tôi đợi xem phản ứng của tôi.

Đối với tôi, đây cũng không được tính là tin xấu. Lúc này tôi bình tĩnh hỏi: “Có thu hoạch được gì không?”

Chung Tuấn Hải tỏ ra có chút thất vọng. “Anh cho rằng em sẽ nổi cơn ghen cơ đấy.”

Tôi bật cười. “Anh đánh giá IQ của em quá thấp rồi đây!”

Anh lẩm bẩm một câu: “Xem ra em đã nắm chắc anh trong tay rồi!”

Tôi cười đưa tay ra, đặt lên mu bàn tay của anh, vỗ nhẹ, nói: “Chính vì em tin anh nên mới không nghi ngờ. Anh phải cảm thấy vui vẻ mới đúng, giữa chúng ta đã có một sự tin tưởng rất chắc chắn.”

Chung Tuấn Hải nghĩ ngợi một lát rồi cũng bật cười.

Cô Ưông chắc chắn chưa nói với anh về cuộc gặp mặt của chúng tôi, tôi cũng không muốn nhắc tới, có một số chuyện, không nhất thiết phải cho người khác biết, cứ để nó vĩnh viễn là một bí mật thì hơn.

“Bây giờ em rất muốn nghe tin tốt của anh đấy.”

Mặt Chung Tuấn Hải dần ra, khóe môi khẽ nhếch lên, nói: “Anh đã tìm Ôn Tịnh để nói chuyện, cô ấy có vẻ bình thản hơn nhiều rồi, quan trọng nhất là, cô ấy đã bắt đầu mở lòng với anh chàng họ Cao đó.”

Tuy cảm thấy rất vui nhưng trong lòng tôi thực sự vẫn còn có chút phiền muộn. Dù như thế, cô ấy chắc chắn vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho tôi.

“Anh cũng gặp cả anh chàng họ Cao đó rồi à?”

“Đúng vậy, bọn họ còn mời anh ăn cơm nữa.”

“Anh ta là người thế nào?”

Chung Tuấn Hải đảo mắt rồi nói rất rõ ràng: “Tốt hơn anh.” Trên gương mặt anh là vẻ khâm phục, điều này thực sự khiến tôi rất ngạc nhiên, người có thể khiến anh tỏ ra bội phục như thế quả thực không nhiều.

“Đó là một người rất chín chắn ăn nói cũng không tầm thường, rất xứng đôi với Ôn Tịnh.” Anh thản nhiên nói rồi lại cúi đầu ăn cơm.

Xem ra, không phải anh muốn an ủi tôi nên mới nói như vậy.

Tôi cười, nói: “Có phải anh cảm thấy có chút mát mát không?”

Anh ngẩng lên nhìn tôi, đôi mắt như bị một lớp sương mù che khuất. “Có được tất có mát.” Dáng vẻ đó rõ ràng là cảm giác của sự mát mát.

Tôi không kìm được cảm thấy bực mình, khua chiếc đũa gỗ lên tay anh một cái, trong chốc lát, vẻ u ám trên mặt anh đã tan đi không ít, sau đó còn bật cười, nói: “Được rồi, được rồi, qua kiểm tra cho thấy em vẫn bình thường, vẫn còn biết ghen, anh yên tâm rồi.”

Tôi cúi đầu uống nước canh để che giấu ý cười trên gương mặt, tâm tình như đang bay bổng trên mây.

Ghi chú:

1. Hữu kinh vô hiểm: nghĩa là có kinh ngạc và sợ hãi nhưng không nguy hiểm.